Категорія справи № **333/5650/25: Кримінальні справи (з 01.01.2019); Кримінальні правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку; Воєнні злочини.**
Надіслано судом: **09.04.2026.** Зареєстровано: **09.04.2026.** Забезпечено надання загального доступу: **10.04.2026.**
Номер судового провадження: **1-кп/333/415/26**
Номер кримінального провадження в ЄРДР: **22025080000000753**

Єдиний унікальний номер справи 333/5650/2

Номер провадження 1-кп/333/415/2

ВИРОК

іменем України

06 квітня 2026 року   місто Запоріжжя

Комунарський районний суд м. Запоріжжя у складі:

головуючого судді ОСОБА_1 ,

за участю:

секретаря судового засідання ОСОБА_2 ,

прокурора ОСОБА_3 ,

захисника ОСОБА_4 ,

ОСОБА_5 ,

ОСОБА_6 ,

ОСОБА_7 ,

розглянувши у відкритому судовому засіданні у приміщенні Комунарського районного суду м. Запоріжжя у порядку спеціального судового провадження за відсутності обвинувачених (in absentia) кримінальне провадження №22025080000000753 від 23.05.2025 відносно:

ОСОБА_8 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженця м. Таганрог, Ростовською області, Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, який зареєстрований: АДРЕСА_1 , раніше не судимого,

за обвинуваченням у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України,

ОСОБА_9 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , уродженця с. Глибокий Ростовської області Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, зареєстрований за адресою: АДРЕСА_2 , раніше судимий: 26.02.2025 Комунарським районним судом м. Запоріжжя за ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України до 10 рокі позбавлення волі,

за обвинуваченням у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України

ОСОБА_10 , ІНФОРМАЦІЯ_3 , уродженця Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, який зареєстрований: АДРЕСА_3 , раніше не судимого,

за обвинуваченням у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України,

ОСОБА_11 , ІНФОРМАЦІЯ_4 , уродженця: м. Слов`янськ-на-Кубані, Слов`янського району, Краснодарського краю, Російської Федерації, громадянина Російської Федерації, який зареєстрований: АДРЕСА_4 , раніше не судимого,

за обвинуваченням у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України,

ВСТАНОВИВ:

1. Формулювання обвинувачення, визнаного судом доведеним.

02.03.2024 громадянин Російської Федерації ОСОБА_8 усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків, діючи умисно, в порушення законів та звичаїв війни, а саме ст.ст.27,31,33,47,49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, з власних ідеологічних мотивів, маючи на меті впровадження та реалізацію політики держави-агресора та підтримання окупаційної влади на території окупованої частини Запорізької області, використовуючи незаконно узурповані у результат збройної агресії РФ по відношенню до суверенітету та територіальної цілісності України владні повноваження на тимчасово окупованій території, перебуваючи на посаді начальника у незаконному правоохоронному органі, який має назву «ГУ МВС Росії по Запорізькій області», за попередньо змовою з громадянами РФ ОСОБА_9 , який обіймав посаду начальника «Управління з питань міграції ГУ МВС Росії по Запорізькій області», ОСОБА_10 який обіймав посаду «заступника начальника відділу імміграційного контролю Управління «питань міграції» (ВІК УПМ) у вказаном незаконному правоохоронному органі -з іншими невстановленими особами із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ та громадян України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, спільно ОСОБА_9 прийняв рішенн незаконно депортувати захищену цивільну особу - громадянку України ОСОБА_12 ІНФОРМАЦІЯ_5 , з місця постійного проживання в с-щі. Якимівка Мелітопольського району Запорізької області, за межі України.

На виконання спільного злочинного умислу та рішення прийнятого ОСОБА_9 та ОСОБА_8 , 02.03.2024 громадянин РФ ОСОБА_10 , за попередньою змовою з ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , невстановленими особами, із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ та громад України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, із застосуванням психологічного та фізичного примусу, шляхом переміщення захищеної цивільної особи з тимчасово окупованої території України на територію РФ вчинив незаконну депортацію захищенс цивільної особи - громадянки України ОСОБА_12 проти її волі з місця її постійного проживання у с-щі Якимівка Мелітопольського району Запорізької області на територію РФ, з подальшою незаконною депортацією 03.03.2024 на територію Грузії.

Крім цього, 02.03.2024, громадянин РФ ОСОБА_8 усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи та бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків, діючи умисно, в порушення законів та звичаїв війни, а саме ст.ст.27,31,33,47,49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, з власних ідеологічних мотивів, маючи на меті впровадження та реалізацію політики держави-агресора та підтримання окупаційної влади на території окупованої частини Запорізької області, використовуючи незаконно узурповані у результат збройної агресії РФ по відношенню до суверенітету територіальної цілісності України владні повноваження на тимчасово окупованій території, перебуваючи на посаді начальника у незаконному правоохоронному органі, який має назву «ГУ МВС Росії по Запорізькій області», за попередньо змовою з громадянами РФ ОСОБА_9 , ОСОБА_10 та іншими невстановленими особами із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ та громадян України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, спільно з ОСОБА_9 прийня рішення незаконно депортувати захищену цивільну особу - громадянку України ОСОБА_13 , ІНФОРМАЦІЯ_6 , з місця її постійного проживання в м.Мелітополі Запорізької області за межі України.

На виконання спільного злочинного умислу та рішення прийнятого ОСОБА_9 та ОСОБА_8 , 02.03.2024 громадянин РФ ОСОБА_10 , за попередньою змовою з ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , невстановленими особами, із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ та громад України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, із застосуванням психологічного та фізичного примусу, шляхом переміщення захищеної цивільної особи з тимчасово окупованої території України на територію РФ вчинив незаконну депортацію захищенс цивільної особи - громадянки України ОСОБА_13 проти її волі місця її постійного проживання у м. Мелітополі Запорізької області - територію РФ, з подальшою незаконною депортацією 03.03.2024 на територію Грузії.

Окрім цього, 22.01.2025 громадянин РФ ОСОБА_8 , усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи та бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків, діючи умисно, в порушення законів та звичаїв війни, а саме ст.ст.27,31,33,47,49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, з власних ідеологічних мотивів, маючи на меті впровадження та реалізацію політики держави-агресора та підтримання окупаційної влади на території окупованої частини Запорізької області, використовуючи незаконно узурповані у результат збройної агресії РФ по відношенню до суверенітету та територіальної цілісності України владні повноваження на тимчасово окупованій території, перебуваючи на посаді начальника у незаконному правоохоронному органі, який має назву «ГУ·МВС Росії по Запорізькій області», за попередньо змовою з громадянином ОСОБА_11 , який обіймав посаду тимчасово виконуючого обов`язки начальника «Управління з питань міграції ГУ МВС Росії по Запорізькій області» та іншими невстановленими особами із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ т громадян України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності проти України, спільно ОСОБА_11 прийняв рішення незаконно депортувати захищену цивільну особу - громадянку України ОСОБА_14 , ІНФОРМАЦІЯ_7 , з місця її постійного проживання в с-щі. Чернігівк Бердянського району Запорізької області за межі України.

На виконання спільного злочинного умислу та рішення прийнятого ОСОБА_11 та ОСОБА_8 , 27.01.2025 невстановлені особи, із числа представників окупаційної адміністрації, збройних формувань РФ та громадян України, які сприяють окупаційній владі у проведенні підривної діяльності прот України, за попередньою змовою з ОСОБА_8 , ОСОБА_11 , із застосуванням психологічного та фізичного примусу, шляхом переміщення захищеної цивільної особи з тимчасово окупованої території України на територію РФ вчинили незаконну депортацію захищеної цивільної особи - громадянк України ОСОБА_14 проти її волі з місця її тимчасового проживання у м. Бердянську Запорізької області на територію РФ, з подальшою незаконною депортацією 28.01.2025 на територію Грузії.

Таким чином ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 та ОСОБА_11 діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв`язку з ним, вчинили незаконну депортацію захищених осіб-громадян України.

2. Стаття (частина статті) закону України про кримінальну відповідальність, що передбачає відповідальність за кримінальне правопорушення, винним у вчиненні якого визнаний обвинувачений.

Своїми умисними діями ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 вчинили кримінальне правопорушення, передбачене ч.1 ст.438 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

3. Позиція обвинуваченого та сторони захисту.

Судовий розгляд у межах даного кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинувачених ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 (in absentia), останні показань суду не надавали, при цьому заяв, протестів та клопотань на адресу суду від них також не надходило.

Дане кримінальне провадження здійснювалось під час досудового розслідування і судового розгляду за участю захисників обвинувачених адвокатів: ОСОБА_4 , ОСОБА_5 , ОСОБА_6 та ОСОБА_7 .

Аналіз наявних в матеріалах справи численних документів на підтвердження завчасних належних викликів ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 до слідчого (прокурора), направлених їм повідомлень з приводу їх прав та обов`язків, оголошеної підозри, висунутого обвинувачення та рух спеціального судового провадження свідчить про те, що вони мали підстави усвідомлювати, що проти них розпочато кримінальне провадження, отримали чи мали би отримати оголошену підозру, відповідні виклики та пред`явлене обвинувачення, мали можливість бути обізнаним із усіма своїм правами, в тому числі, на захист та доступ до правосуддя. Відтак, держава Україна під контролем сторони захисту та суду використала всі можливості для того, щоб обвинувачені мали право під час судового провадження як мінімум на такі гарантії: а) бути терміново і докладно повідомлени мовою, яку він розуміє, про характер і підставу обвинувачення; б) мати достатній час і можливості для підготовки свого захисту, обрати самому захисника; в) бути судженим в його присутності і захищати себе особисто або за посередництвом обраного ним захисника, бути повідомленим про ц право і мати призначеного йому захисника безплатно для нього. Така ситуація узгоджується із взятими на себе зобов`язаннями, яких повинна дотримуватися держава Україна з тим, щоб забезпечити реальне використання права, яке гарантується статтею 6 Європейської Конвенції з прав людини т ст.14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права. Натомість, ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 скористалися своїми правами на власний розсуд за відсутності будь-яких перешкод для їх реалізації на території України та з боку останніх.

Вказані висновки ґрунтуються і на правовій позиції Європейського суду з прав людини (напр., справа «Колоцца проти Італії» від 12 лютого 1985 року, «Шомоді проти Італії» від 18 травня 2004 року та ін.), за якою суд при розгляді справи в порядку спеціального судового провадження зобов`язани обґрунтувати чи були здійсненні всі можливі, передбачені законом заходи, щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя.

Суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 які повинні знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикці якої над собою не визнають, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про їх наміри ухилитися від зустрічі з правосуддям держави Україна. Ухилення обвинувачених від правосуддя суд оцінює як реалізацію останніми свого невід`ємного права на свободу ві самозвинувачення чи самовикриття (пп. «g» п. 3 ст. 14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст.63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч.3 ст.323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинувачених як учасників кримінального провадження, яке відбувається за їх відсутност забезпеченню повного та неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинувачених була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст.2 КПК України з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених виключн законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцінки кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Судом встановлено, що дане кримінальне провадження за відсутності обвинувачених (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення та судом використані всі передбачені законом можливості дл дотримання прав обвинувачених, зокрема, право на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя.

Тому, дане кримінальне провадження здійснювалось за обов`язковою участю захисників обвинувачених адвокатів: ОСОБА_4 , ОСОБА_5 , ОСОБА_6 та ОСОБА_7 , які були забезпечені державою з Південно-Східного міжрегіонального центру з надання безоплатної правничої допомоги.

Обвинувачені ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 , будучи обізнаними, що стосовно них розпочато кримінальне провадження, винесено повідомлення про підозру та обвинувальний акт спрямовано до суду, у судові засідання не з`явилися, незважаючи на судові повістки (оголошення надані до газети «Урядовий кур`єр» і «Голос України», на сайті суду та на сайті Офісу Генерального прокурора.

Захисники не мали можливості зв`язатися з обвинуваченими і узгодити з ним правову позицію щодо висунутого обвинувачення. Загалом, під час спеціального судового провадження порушуються принципи змагальності, безпосереднього дослідження судом доказів, диспозитивності, право н перехресний допит. Всі докази обвинувачення будуються на доказах, здобутих з мережі Інтернет, однак ця інформація може бути спотворена. За такого, на думку захисників, стороною обвинувачення не доведена вина їх підзахисних, і тому кримінальне провадження потрібно закрити на підставі п. ч.1 ст.284 КПК України у зв`язку з тим, що не встановлені достатні докази для доведення винуватості особи і вичерпані можливості їх отримати.

4. Докази на підтвердження встановлених судом обставин вчинення кримінального правопорушення.

Суд вважає, що вина обвинувачених ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, за викладених у вироку обставинах у межах висунутого обвинувачення, повністю підтверджується зібраними по кримінальном провадженню і дослідженими в судовому засіданні такими доказами.

Так, судом визнано, що тимчасова окупація з боку російської федерації частини території України (у т.ч. Мелітопольського району Запорізької області), яка розпочалася із збройної агресії 20 лютого 2014 року та повномасштабного вторгнення збройних сил російської федерації на територію Украї 24 лютого 2022 року, а також анексія з боку російської федерації частини території України, є загальновідомими фактами, що не потребують окремого доказування в межах даного кримінального провадження.

Із показів допитаної у судовому засіданні потерпілої ОСОБА_12 суд встановив, що станом на 24.02.2022 вона мешкала в смт. Якимівка Мелітопольського району Запорізької області та працювала в Державній податковій інспекції, на посаді начальника Якимівського відділу податків і зборів фізичн осіб та камеральних перевірок. 07.08.2023 вона була незаконно затримана працівниками поліції РФ, за нібито підтримання збройних сил України та утримувалась в різних пенітенціарних установах Запорізької області до 28.12.2023 року. Після цього, 10.02.2024 її знову незаконно затримали т утримували в будівлі, яку на той момент займав так званий «Якимівський районний відділ поліції ГУ МВС Росії по Запорізькій області» до 02.03.2024 року. Зранку 02 березня 2024 року, перебуваючи за адресою м. Мелітополь, вул. Чернишевського, 37 (колишній відділ поліції), особа, яка назвалас ОСОБА_15 (як з`ясувалось в подальшому - ОСОБА_10), повідомила, що її буде депортовано до Грузії. Він вручив «повідомлення», про те, що вона підлягає депортації і «рішення про депортацію». Також повідомив, що вона, нібито, не виконала умови про триденну виїзд за межі Росії, тому підляга депортації. Приблизно після 8 години 00 хвилин, привезли ще жінку одну (пізніше виявилось - ОСОБА_13). Далі їх вивели з будівлі та посадили до автомобілю «Газель». ОСОБА_10 був за кермом зазначеного автомобіля. Після цього, у супроводі ще двох поліцейських, вони вирушили в бік РФ Рухались маршрутом - Маріуполь, Новоазовськ, Владикавказ, Мінеральні Води і привезли у ОСОБА_16 на кордон між Осетією та Грузією. Туди вони приїхали о 4 ранку 03.03.2024, там до 6 години, проходили фільтрацію та перевірку. ОСОБА_10 повідомив, що у їх інтересах виїхати, бо в іншом випадку їх знову можуть затримати. В подальшому їх машиною довезли до грузинського кордону, де вже вони пройшли пункт пропуску. 08.03.2024 вона повернулась на територію України.

Із показів допитаної у судовому засіданні потерпілої ОСОБА_13 , суд встановив, що станом на 24.02.2022 вона мешкала в м. Мелітополі. 02.03.2024 до неї додому прийшли працівники ФСБ та їй було повідомлено, що вона підлягає депортації за антиросійську позицію. Після цього її примусово бул доставлено до будівлі поліції за адресою: м. Мелітополь, вул. Чернишевського, 37. Особа, яка назвалась ОСОБА_15 (як з`ясувалось в подальшому - ОСОБА_10), повідомила, що її буде депортовано до Грузії. Він вручив «повідомлення», про те, що вона підлягає депортації і копію «рішення пр депортацію». Далі її та ще одну жінку (нею виявилась ОСОБА_12) вивели з будівлі та посадили до автомобілю «Газель». ОСОБА_10 був за кермом зазначеного автомобіля. Після цього, у супроводі ще двох поліцейських, вони вирушили в бік територї РФ. Рухались маршрутом - Маріупол Новоазовськ, Владикавказ, Мінеральні Води і прибули у ОСОБА_16 на кордон між Осетією та Грузією о 4 ранку 03.03.2024, після чого доїхали до грузинського кордону, де пройшли пункт пропуску. В подальшому, вона дісталась до Республіки Польща та 02.04.2024 повернулась до України.

Із показів допитаної у судовому засіданні потерпілої ОСОБА_14 , суд встановив, що станом на 24.02.2022 вона мешкала в смт. Чернігівка Запорізької області, працювала в селищній раді на посаді бухгалтера. 20.10.2023 вона разом зі своєю сім`єю - чоловіком та малолітнім сином покинула тимчасов окуповану територію та виїхала до Чехії. Наприкінці березня 2024 року, вони повернулися додому, звернулися до паспортного столу в м. Бердянськ Запорізької області, щоб отримати паспорти громадян РФ. Після подання документів процедура тривала декілька місяців, але паспорти так і не бул видані. 22.11.2024 їх запросили до паспортного столу в смт.Чернігівка та повідомили, що їм заборонено в`їзд на територію РФ до 2080 року та що вони підлягають депортації. Після цього вона разом із чоловіком виїхала до тимчасово окупованого м. Бердянська з метою подання скарг та отриманн юридичної допомоги від адвокатів. Однак 27.01.2025 року до неї у квартиру в Бердянську, яку вона тимчасово орендувала зі своєю сім`єю, прийшли працівники поліції. Їм було повідомлено, що вони порушили закон, оскільки досі не покинули територію РФ, у зв`язку з чим їх буде депортован примусово. Після цього її разом із чоловіком та дитиною було доставлено до м. Мелітополь, до поліцейського відділку, після чого посадили до мікроавтобуса і вивезли за межі території України. Наступного дня, 28.02.2025 приблизно о 15:00, вони прибули на кордон Північної Осетії у ОСОБА_17 де їм повідомили, що вони мають перейти кордон з Грузією, та попередили, що у разі відмови їх буде ув`язнено. Після оформлення документів їм наказали перейти кордон, що вони й зробили. 01 лютого 2025 року вони повернулись до України.

Крім показів потерпілих, судом досліджені такі докази, що підтверджують вину обвинувачених ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України.

- протоколом огляду документів, наданих ОСОБА_12 від 28.05.2024, а саме: «Рішення про депортацію» від 02.03.2024, яке підписано «начальником УВМ ГУМВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_9 та затверджено «начальником ГУ МВС Росії по Запорізькій області», «Повідомлення» ві 02.03.2024, підписане «заступником начальника ВІК УПМ ГУ МВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_10 про заборону в`їзду ОСОБА_12 на «територію РФ» до 01.01.2045 року;

- протоколом огляду документів, наданих ОСОБА_13 від 16.05.2024, а саме: «Рішення про депортацію» від 02.03.2024, яке підписано «начальником УВМ ГУМВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_9 та затверджено «начальником ГУ МВС Росії по Запорізькій області», «Повідомлення» ві 02.03.2024, підписане «заступником начальника ВІК УПМ ГУ МВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_10 про заборону в`їзду ОСОБА_13 на «територію РФ» до 01.01.2045 року;

- протоколом огляду документів, наданих ОСОБА_14 від 09.04.2025, а саме: «Рішення про депортацію» від 22.01.2025, яке підписано «т.в.о. начальника УВМ ГУМВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_11 та затверджено «начальником ГУ МВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_8

- протоколом огляду від 17.03.2025 інформації, розміщеної на Інтернет порталі «Dzen» (канал «Тицкий на юге»), на якому виявлено відеозапис, що містить відеозвернення чоловіка у формі генерала поліції РФ, який назвався «начальником ГУМВС Росії по Запорізькій області» ОСОБА_8 Відеозапис датовано 30.12.2023;

- протоколом огляду від 17.03.2025 інформації, розміщеної на Інтернет порталі audit.ru, згідно якої встановлено, що «Начальником ГУ МВС Росії по Запорізькій області» є ОСОБА_8 з 11.01.2023;

- протоколом огляду від 18.03.2025 інформації, розміщеної на Інтернет порталі газети «Комсомольская правда» від 09.06.2023. Оглянута публікація містить текст наступного змісту викладений російською мовою: «Юні запоріжці отримали перший російський паспорт. Напередодні Дня Росії головни документ громадянина Росії отримали десять 14-річних жителів Запорізької області. Про це повідомляють у ГУ МВС Росії в Запорізькій області. Документи особисто вручили заступник губернатора Запорізької області ОСОБА_18 і начальник управління з питань міграції ГУ МВС Росії п Запорізькій області ОСОБА_19 »

- протоколом огляду від 23.05.2024 інформації, розміщеної на Інтернет порталі https://do.gosuslugi.ru/ (Інтернет-портал «Досудебное обжалование»). Портал «Досудебное обжалование (Досудове оскарження)» забезпечує доступ до єдиного реєстру скарг, пов`язаних з порушенням порядку наданн державних та муніципальних послуг та є альтернативою звернення до суду в Російській Федерації. Надалі, в ході слідчої дії з метою отримання відомостей відносно громадянина ОСОБА_9 , в пошуковому віконці введено його прізвище, ім`я та по батькові російською мовою « ОСОБА_20 » т натиснуто клавішу «Ептег», після чого, перейшовши на перше посилання «Досудебное обжалование - Подать жалобу на УВМ ГУ МВД; Руководитель: ОСОБА_20 », отримано відомості щодо так званого управління по питанням міграції головного управління міністерства внутрішніх спра російської федерації по Запорізькій області;

- протоколом огляду від 06.09.2024 інформації, розміщеної на Інтернет сайті zelenec 11.ru. Матеріал, який опубліковано на відповідній Інтернет сторінці, має відомості щодо «начальника ГУМВС Росії по Запорізькій області ОСОБА_21 » наступного змісту: «ГУ МВС Росії по Запорізькій області однією з провідних структурних підрозділів Міністерства внутрішніх справ Російської Федерації. На чолі цієї структури знаходиться начальник ОСОБА_8 . Він успішно керує цією установою і займається контролем за правоохоронною діяльністю в Запорізькій області. Діяльність ГУ МВС Росії п Запорізькій області охоплює безліч видів роботи, пов`язаних із забезпеченням громадської безпеки. Співробітники цієї служби здійснюють правоохоронні функції в різних сферах, як-от боротьба зі злочинністю, охорона громадського порядку, запобігання та розкриття правопорушень. Завдання Г МВС Росії по Запорізькій області також включають контроль за дотриманням податкового законодавства ... »;

- протоколом огляду від 29.04.2025 інформації, розміщеної на Інтернет порталі «za-inform.ru», на якому виявлено статтю «У Мелітополі вручили паспорти дітям активістам», яку датовано 12.12.2024. В статті зазначено, що в церемонії прийняв участь «заступник голови Управління з питань міграці Головного управління МВС Росії в Запорізькій області полковник поліції ОСОБА_22 »,

- протоколом впізнання за фотознімками від 09.05.2024 за участі ОСОБА_12 згідно з яким потерпіла впізнала ОСОБА_8 як особу, яка є ОСОБА_8 , генерал-майором поліції РФ, т.зв. «начальником ГУ МВС Росії по Запорізькій області», який приймав участь у її депортації за межі України;

- протоколом впізнання за фотознімками від 02.08.2024 за участі ОСОБА_12 згідно якого потерпіла впізнала ОСОБА_10 як особу, яка назвалась « ОСОБА_15 », який вручав їй «повідомлення» про заборону в`їзду до РФ, та який 02.03.2024 примусово вивозив її разом з ОСОБА_13 на кордон Грузією;

- протоколом впізнання за фотознімками від 16.05.2024 за участі ОСОБА_13 згідно з яким потерпіла впізнала ОСОБА_10 як особу, яка назвалась « ОСОБА_15 », який вручав їй «повідомлення» про заборону в`їзду до РФ, та який 02.03.2024 примусово вивозив її разом з ОСОБА_12 на кордон Грузією.

У судовому засіданні також досліджені документи, що характеризують особу ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 та ОСОБА_11 .

Крім того, під час судового слідства було досліджено докази щодо руху кримінального провадження, зокрема, витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань в кримінальному провадженні №22025080000000753, постанови про оголошення розшуку підозрюваних, ухвалу слідчого судді про дозві на здійснення спеціального досудового розслідування. Також були досліджені докази направлення обвинуваченим ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 відповідних повідомлень і викликів через засоби масової інформації, сайт офісу Генерального прокурора України.

Зміст даних документів не містить доказів винуватості ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, однак, інформація, яка визначена у документах, свідчить про дотримання норм кримінального процесуальног законодавства під час здійснення досудового розслідування по даному кримінальному провадженню.

У ході судового слідства суд дослідив всі докази, надані сторонами обвинувачення і захисту, із дотриманням принципу змагальності і свободи в поданні ними суду своїх доказів і у доведені перед судом їх переконливості.

Будь-яких інших доказів в ході судового розгляду сторонами, які були вільними у використанні своїх прав у межах та у спосіб, визначений КПК України, враховуючи, що суд, зберігаючи об`єктивність та неупередженість у ході розгляду даного кримінального провадження створив їм необхідні умов для реалізації ними їхніх процесуальних прав та виконання процесуальних обов`язків, надано не було.

5. Висновок суду щодо винуватості обвинувачених.

Аналізуючи досліджені по справі докази в їх сукупності, суд вважає, що вина ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 в інкримінованому їм кримінальному правопорушенні в межах висунутого обвинувачення за викладених у вироку обставинах повністю підтверджена дослідженими в хо судового слідства доказами.

Так, зі змісту письмових доказів, показів потерпілих судом встановлено, що обвинувачені ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 , будучи громадянином РФ, перебуваючи на посадах у незаконному правоохоронному органі, який має назву «ГУ·МВС Росії по Запорізькій області усвідомлювали суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи та бажаючи настання суспільно небезпечних наслідків, діючи умисно, в порушення законів та звичаїв війни, з власних ідеологічних мотивів, маючи на меті впровадження та реалізацію політики держави-агресора т підтримання окупаційної влади на території окупованої частини Запорізької області, використовуючи незаконно узурповані у результаті збройної агресії РФ по відношенню до суверенітету та територіальної цілісності України владні повноваження на тимчасово окупованій території, прийнял рішення та незаконно депортувати захищених цивільних осіб - громадян України: ОСОБА_12 , ОСОБА_13 та ОСОБА_14 ..

Таким чином ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 , ОСОБА_11 діючи в умовах міжнародного збройного конфлікту та у зв`язку з ним, вчинили незаконну депортацію захищених осіб-громадян України.

Суд, дослідивши за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, розглянувши наявні докази, з огляду на належне повідомлення обвинувачених про судовий розгляд, характер обвинувачення т забезпечення їх права на захист захисниками, вважає за можливе прийняття обвинувального вироку у справі.

Сукупність показань потерпілих у співставленні з наявними у справі письмовими доказами, які узгоджуються між собою, є цілком змістовними та не суперечать один одному. Підстав для піддання сумніву достовірності показань допитаних у судовому засіданні потерпілих, судом не встановлено.

Будь-яких порушень процесуального закону під час здійснення досудового розслідування, які були б підставою для визнання доказів неналежними чи не допустимими, судом не встановлено.

Суд враховує, що практика Європейського суду з прав людини вказує на необхідність оцінювати докази, керуючись критерієм доведення «поза розумним сумнівом». Таке доведення має випливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собо (Рішення ЄСПЛ від 14.02.2008 у справі «Кобець проти України» п. 43). Також має братися до уваги якість доказів, включаючи те, чи не ставлять обставини, за яких вони були отримані, під сумнів їхню надійність та точність (Рішення ЄСПЛ від 11.07.2013 року у справі «Веренцов проти Украї п.86).

В даному випадку, досліджені у судовому засіданні докази відповідають саме такому критерію, є належними, допустимими, достовірними та такими, що у своїй сукупності доводять винуватість ОСОБА_8 , ОСОБА_9 , ОСОБА_10 . ОСОБА_11 в інкримінованому кримінальному правопорушенні.

Щодо тверджень захисників про порушення під час провадження основних засад кримінального провадження, то суд вбачає за необхідне зазначити, що процедура in absentia допускається кримінальним процесуальним законодавством. Під час спеціального судового провадження обвинувачени було забезпечено право на захист та доступ до правосуддя. Так, суд у передбачений законом спосіб неодноразово повідомляв обвинувачених про час і місце проведення судових засідань, забезпечував захиснику можливість приймати участь у дослідженні доказів, висловлюватися з цього приводу заявляти клопотання.

Щодо кримінально-правової кваліфікації вчиненого діяння, суд вбачає за необхідне також зазначити таке. При написанні формули кваліфікації та формулюванні обвинувачення органи досудового розслідування посилаються на ч.2 ст.28 КК України. Разом з тим, посилатися у формулі кваліфікації н форму співучасті, а саме на ст. 28 КК не потрібно і про це вже неодноразово зазначалося у практиці Верховного Суду (постанова від 10 грудня 2024 року у справі № 163/2670/21, постанова від 21 жовтня 2025 року у справі №459/176/23). У формулі кримінально-правової кваліфікації вказуються окрім інкримінованої особі статті Особливої частини кримінального закону, статті Загальної частини кримінального закону лише у випадках зазначення стадії вчинення кримінального правопорушення (готування або замах) або ж для вказівки на роль особи, крім ролі виконавця (організатор підбурювач або пособник). Вказівка у формулі кримінально-правової кваліфікації на інші статті Загальної частини кримінального закону (у тому числі на форму співучасті) є зайвою.

У цьому провадженні обвинуваченим інкриміновано вчинення кримінального правопорушення за попередньою змовою групою осіб і такі дії у формулі кваліфікації відображені з посиланням на ч.2 ст.28 КК. Однак, на форму співучасті у формулі кваліфікації посилатися не потрібно. Натомість якщ сторона обвинувачення вважає, що відповідне кримінально-каране діяння вчинене у співучасті, то вона може це врахувати, інкримінувавши особі кваліфікуючу ознаку, що стосується форми співучасті, якщо вона передбачена у статті Особливої частини кримінального закону. Диспозиції статті 43 КК України не передбачено такої кваліфікуючої ознаки. За такого посилання сторони обвинувачення на ч.2 ст.28 КК України є зайвим і підлягає виключенню. За наявності певних підстав вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою (ч.2 або ч.3 ст.28 КК Україн може бути визнано обставиною, яке обтяжує покарання.

За таких обставин, суд вважає доведеним пред`явлене обвинувачення, тaкваліфікує дії:

- ОСОБА_8 за ч. 1 ст. 438 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України;

- ОСОБА_9 за ч. 1 ст. 438 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України;

- ОСОБА_10 за ч. 1 ст. 438 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України;

- ОСОБА_11 за ч. 1 ст. 438 КК України, як порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов`язковість яких надана Верховною Радою України.

6. Обставини, які пом`якшують або обтяжують покарання.

Обставин, які пом`якшують покарання обвинуваченого ОСОБА_8 , судом не встановлено.

Обставин, що обтяжують покарання обвинуваченого ОСОБА_8 відповідно до ст.67 КК України - вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою;

Обставин, які пом`якшують покарання обвинуваченого ОСОБА_9 , судом не встановлено.

Обставин, що обтяжують покарання обвинуваченого ОСОБА_9 відповідно до ст.67 КК України - вчинення кримінального правопорушення повторно, групою осіб за попередньою змовою;

Обставин, які пом`якшують покарання обвинуваченого ОСОБА_10 , судом не встановлено.

Обставин, що обтяжують покарання обвинуваченого ОСОБА_10 відповідно до ст.67 КК України - вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою;

Обставин, які пом`якшують покарання обвинуваченого ОСОБА_11 , судом не встановлено.

Обставин, що обтяжують покарання обвинуваченого ОСОБА_11 відповідно до ст.67 КК України - вчинення кримінального правопорушення групою осіб за попередньою змовою;

7. Мотиви призначення судом покарання.

При призначенні покарання обвинуваченому ОСОБА_8 , відповідно до ст.65 КК України, враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, який відповідно до вимог ст.12 КК України є особливо тяжким злочином, особу винного. Приймаючи до уваги характер, ступін тяжкості та суспільну небезпеку скоєного ОСОБА_8 кримінального правопорушення, особу обвинуваченого, суд вважає, що обвинуваченому необхідно призначити покарання у виді позбавлення волі.

При цьому, при призначенні покарання суд враховує той факт, що обвинувачений ОСОБА_8 , як громадянин РФ, вчинив кримінальне правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку що свідчить про те, що злочин має підвищену суспільну небезпечність, вчинив це злочин умисно з прямим умислом, а тому суд вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченого неможливе без реального відбування покарання.

Також з огляду на вчинення ОСОБА_8 суспільно-небезпечного кримінального правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також відсутність обставин, що істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого нею кримінального правопорушення, суд при призначенн покарання ОСОБА_8 , не вбачає підстав для застосування положень ст.ст.69, 75 КК України.

Такий висновок узгоджується з практикою Європейського суду з прав людини, який зазначив, що складовим елементом принципу верховенства права є очікування від суду застосування до кожного злочинця такого покарання, яке законодавець вважає пропорційним («Скоппола проти Італії» від 1 вересня 2009 року).

Таким чином, з урахуванням матеріалів справи та особи обвинуваченого, суд, враховуючи обставин справи, які не лише характеризують особу винного і вчинений ним злочин, а й дають змогу суду переконатися, що ОСОБА_8 , як особа, відповідно до своїх моральних якостей і втраченого почутт обов`язку перед державою та суспільством не заслуговує на довіру та не може виправитися без застосування до нього саме покарання у виді позбавлення волі на певний строк, так як серед суспільства є тим індивідом, який несе особливу небезпеку для оточуючих, а також для інтересів держави, тому суд вважає, що необхідним та достатнім покаранням для його виправлення буде покарання у виді позбавлення волі. Саме таке покарання, на думку суду, буде сприяти виправленню ОСОБА_8 .

Призначення вказаного покарання, також буде відповідати загальним засадам кримінального провадження, тяжкості скоєного, обставинам кримінального правопорушення, особі обвинуваченого, а також не тільки меті покарання передбаченого ст.50 КК України, а й меті правосуддя, невід`ємно частиною якого є справедливість та верховенство права.

При призначенні покарання обвинуваченому ОСОБА_9 , відповідно до ст.65 КК України, враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, який відповідно до вимог ст.12 КК України є особливо тяжким злочином, особу винного. Приймаючи до уваги характер, ступін тяжкості та суспільну небезпеку скоєного ОСОБА_9 кримінального правопорушення, особу обвинуваченого, суд вважає, що обвинуваченому необхідно призначити покарання у виді позбавлення волі.

При цьому, при призначенні покарання суд враховує той факт, що обвинувачений ОСОБА_9 , як громадянин РФ, вчинив кримінальне правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку що свідчить про те, що злочин має підвищену суспільну небезпечність, вчинив це злочин умисно з прямим умислом, а тому суд вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченого неможливе без реального відбування покарання.

Також з огляду на вчинення ОСОБА_9 суспільно-небезпечного кримінального правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також відсутність обставин, що істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого нею кримінального правопорушення, суд при призначенн покарання ОСОБА_9 , не вбачає підстав для застосування положень ст.ст.69, 75 КК України.

Такий висновок узгоджується з практикою Європейського суду з прав людини, який зазначив, що складовим елементом принципу верховенства права є очікування від суду застосування до кожного злочинця такого покарання, яке законодавець вважає пропорційним («Скоппола проти Італії» від 1 вересня 2009 року).

Таким чином, з урахуванням матеріалів справи та особи обвинуваченого, суд, враховуючи обставин справи, які не лише характеризують особу винного і вчинений ним злочин, а й дають змогу суду переконатися, що ОСОБА_9 , як особа, відповідно до своїх моральних якостей і втраченого почутт обов`язку перед державою та суспільством не заслуговує на довіру та не може виправитися без застосування до нього саме покарання у виді позбавлення волі на певний строк, так як серед суспільства є тим індивідом, який несе особливу небезпеку для оточуючих, а також для інтересів держави, тому суд вважає, що необхідним та достатнім покаранням для його виправлення буде покарання у виді позбавлення волі. Саме таке покарання, на думку суду, буде сприяти виправленню ОСОБА_9 .

Призначення вказаного покарання, також буде відповідати загальним засадам кримінального провадження, тяжкості скоєного, обставинам кримінального правопорушення, особі обвинуваченого, а також не тільки меті покарання передбаченого ст.50 КК України, а й меті правосуддя, невід`ємно частиною якого є справедливість та верховенство права.

При призначенні покарання обвинуваченому ОСОБА_10 , відповідно до ст.65 КК України, враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, який відповідно до вимог ст.12 КК України є особливо тяжким злочином, особу винного. Приймаючи до уваги характер, ступін тяжкості та суспільну небезпеку скоєного ОСОБА_10 кримінального правопорушення, особу обвинуваченого, суд вважає, що обвинуваченому необхідно призначити покарання у виді позбавлення волі.

При цьому, при призначенні покарання суд враховує той факт, що обвинувачений ОСОБА_10 , як громадянин РФ, вчинив кримінальне правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку що свідчить про те, що злочин має підвищену суспільну небезпечність, вчинив це злочин умисно з прямим умислом, а тому суд вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченого неможливе без реального відбування покарання.

Також з огляду на вчинення ОСОБА_10 суспільно-небезпечного кримінального правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також відсутність обставин, що істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого нею кримінального правопорушення, суд при призначенн покарання ОСОБА_10 , не вбачає підстав для застосування положень ст.ст.69, 75 КК України.

Такий висновок узгоджується з практикою Європейського суду з прав людини, який зазначив, що складовим елементом принципу верховенства права є очікування від суду застосування до кожного злочинця такого покарання, яке законодавець вважає пропорційним («Скоппола проти Італії» від 1 вересня 2009 року).

Таким чином, з урахуванням матеріалів справи та особи обвинуваченого, суд, враховуючи обставин справи, які не лише характеризують особу винного і вчинений ним злочин, а й дають змогу суду переконатися, що ОСОБА_10 , як особа, відповідно до своїх моральних якостей і втраченого почутт обов`язку перед державою та суспільством не заслуговує на довіру та не може виправитися без застосування до нього саме покарання у виді позбавлення волі на певний строк, так як серед суспільства є тим індивідом, який несе особливу небезпеку для оточуючих, а також для інтересів держави, тому суд вважає, що необхідним та достатнім покаранням для його виправлення буде покарання у виді позбавлення волі. Саме таке покарання, на думку суду, буде сприяти виправленню ОСОБА_10 .

Призначення вказаного покарання, також буде відповідати загальним засадам кримінального провадження, тяжкості скоєного, обставинам кримінального правопорушення, особі обвинуваченого, а також не тільки меті покарання передбаченого ст.50 КК України, а й меті правосуддя, невід`ємно частиною якого є справедливість та верховенство права.

При призначенні покарання обвинуваченому ОСОБА_11 , відповідно до ст.65 КК України, враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, який відповідно до вимог ст.12 КК України є особливо тяжким злочином, особу винного. Приймаючи до уваги характер, ступін тяжкості та суспільну небезпеку скоєного ОСОБА_11 кримінального правопорушення, особу обвинуваченого, суд вважає, що обвинуваченому необхідно призначити покарання у виді позбавлення волі.

При цьому, при призначенні покарання суд враховує той факт, що обвинувачений ОСОБА_11 , як громадянин РФ, вчинив кримінальне правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку що свідчить про те, що злочин має підвищену суспільну небезпечність, вчинив це злочин умисно з прямим умислом, а тому суд вважає, що виправлення та перевиховання обвинуваченого неможливе без реального відбування покарання.

Також з огляду на вчинення ОСОБА_11 суспільно-небезпечного кримінального правопорушення проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку, а також відсутність обставин, що істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого нею кримінального правопорушення, суд при призначенн покарання ОСОБА_11 , не вбачає підстав для застосування положень ст.ст.69, 75 КК України.

Такий висновок узгоджується з практикою Європейського суду з прав людини, який зазначив, що складовим елементом принципу верховенства права є очікування від суду застосування до кожного злочинця такого покарання, яке законодавець вважає пропорційним («Скоппола проти Італії» від 1 вересня 2009 року).

Таким чином, з урахуванням матеріалів справи та особи обвинуваченого, суд, враховуючи обставин справи, які не лише характеризують особу винного і вчинений ним злочин, а й дають змогу суду переконатися, що ОСОБА_11 , як особа, відповідно до своїх моральних якостей і втраченого почутт обов`язку перед державою та суспільством не заслуговує на довіру та не може виправитися без застосування до нього саме покарання у виді позбавлення волі на певний строк, так як серед суспільства є тим індивідом, який несе особливу небезпеку для оточуючих, а також для інтересів держави, тому суд вважає, що необхідним та достатнім покаранням для його виправлення буде покарання у виді позбавлення волі. Саме таке покарання, на думку суду, буде сприяти виправленню ОСОБА_11 .

Призначення вказаного покарання, також буде відповідати загальним засадам кримінального провадження, тяжкості скоєного, обставинам кримінального правопорушення, особі обвинуваченого, а також не тільки меті покарання передбаченого ст.50 КК України, а й меті правосуддя, невід`ємно частиною якого є справедливість та верховенство права.

8. Мотиви ухвалення інших рішень щодо питань, які вирішуються судом при ухваленні вироку, та положення закону, якими керувався суд.

По справі цивільний позов не заявлено.

Процесуальні витрати по кримінальному провадженню відсутні.

Питання про долю речових доказів суд вирішує відповідно до ст.100 КПК України.

Керуючись ст.ст.349, 368, 369, 370, 373, 374, 376 КПК України, суд,

УХВАЛИВ:

ОСОБА_8 визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбуття покарання обвинуваченому ОСОБА_8 рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного його затримання.

ОСОБА_9 визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

На підставі ч.4 ст.70 КК України шляхом поглинення більш суворого покарання, призначеного за цим вироком менш суворим покаранням, призначеним вироком Комунарського районного суду м. Запоріжжя від 26.02.2025 остаточно призначити ОСОБА_9 покарання у виді 12 (дванадцяти) рокі позбавлення волі.

Строк відбуття покарання обвинуваченому ОСОБА_9 рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного його затримання

ОСОБА_10 визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбуття покарання обвинуваченому ОСОБА_10 рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного його затримання

ОСОБА_11 визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст. 438 КК України та призначити йому покарання у виді 12 (дванадцяти) років позбавлення волі.

Строк відбуття покарання обвинуваченому ОСОБА_11 рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту фактичного його затримання

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Вирок може бути оскаржено до Запорізького апеляційного суду через Комунарський районний суд м. Запоріжжя протягом тридцяти днів з моменту його проголошення.

Копію вироку негайно після його проголошення вручити прокурору та захиснику.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку суду.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті суду.

Суддя   ОСОБА_1